

חיה פעם אישה שלא היו לה ילדים, והיא הצטערה מאוד על כך. יום אחד אמרה לשמש "כדור השמש, שלח לי רק ילדה קטנה עכשיו, וכשהיא תגיע לגיל שתים-עשרה תוכל לקבלה חזרה. כדור השמש שלח לה באמת ילדה קטנה. היא קראה לה לטיקו, ושמרה עליה וגידלה אותה עד שהייתה בת שתים-עשרה. כשלטיקו הייתה בת שתים-עשרה היא אספה עשבי במרפא בשדה ואז בא כדור השמש אליה ואמר "לטיקו, כשתחזרי הביתה אמרי לאמא שלך שהיא חייבת לזכור מה שהבטיחה לי." לטיקו באה הביתה ואמרה לאמה "כשאספתי את העשבים האלה בשדה, בא אלי אדם גבוה ונאה ואמר להזכיר לך מה שהבטחת לו."

כשהאישה שמעה זאת נבהלה מאוד. היא סגרה את כל הדלתות והחלונות של ביתה ושמרה על לטיקו, כדי שכדור השמש לא יבוא לקחת אותה. אך היא שכחה לאטום את חור המנעול. ויום אחד כדור השמש שלח קרן אור דרך החור ולקח את הילדה חזרה אליו. יום אחד שלח אותה כדור השמש להביא לו קש והילדה התיישבה על הקש ובכתה "כמו שהקש נאנח תחת הנעליים שלי, כך גם לבי נאנח לאמי." היא לא חזרה הביתה זמן רב וכשהגיעה לשם בסוף שאל אותה כדור השמש "מה לקח לך זמן כה רב?" והיא ענתה "הנעליים שלי גדולות מדי ולא יכולתי ללכת מהר יותר." וכדור השמש נתן לה נעליים קטנות ונוחות יותר. פעם אחרת שלח אותה כדור השמש להביא לו מים. כשהיא הגיעה למעיין יושבה ובכתה "כמו שהמים זורמים מהמעין כך זורמים הגעגועים לאמא שלי." ושוב היא אחרה לחזור וכשכדור השמש שאל

"לטיקו, למה נשארת שם כל כך הרבה זמן?"  
היא ענתה "החצאית שלי ארוכה מדי  
והפריעה לי ללכת מהר." וכדור השמש קיצר  
לה את החצאית.  
ופעם אחרת שלח אותה כדור השמש להביא  
לו זוג סנדלים וכשהיא החזיקה אותם ביד  
בכתה "כמו שחורקים הסנדלים אלה כך  
חורקת לבי בגעגועיו לאמי."  
וכשכדור השמש שאל שוב "לטיקו, למה  
חזרת מאוחר כל כך?" ענתה "הברדס האדום  
שלי רחב מדי ונופל על העיניים שלי, לכן לא  
יכולתי ללכת מחר." והוא עשה לה ברדס צר  
יותר.

אך בסוף ראה כדור השמש שלטיקו עצובה  
מאוד. הוא שלח אותה שוב להביא קש, הלך  
בסתר אחריה ושמע איך היא מקוננת על  
אמה.

אזי הלך הביתה, קרא לשני שועלים ושאל  
"האם תסכימו להוביל את לטיקו הביתה?"  
"כן, למה לא."

"אך הדרך ארוכה ומה תעשו כשתהיו רעבים  
וצמאים?"  
"נוכל מבשרה, ונשתה מדמה" ענו השועלים.  
כששמע זאת כדור השמש אמר "לא, אתם לא  
מתאימים ללכת עם לטיקו."  
והוא קרא לשתי ארנבות ושאל שוב "האם  
תסכימו להביא את לטיקו לבית אמה?"  
"כן, מדוע לא."  
"ומה תאכלו ותשתו כשתהיו רעבים וצמאים  
בדרך?"  
"נאכל מעשב השדה ונשתה מהנחלים."  
"אז קחו אותה ותביאו אותה הביתה."  
הארנבות יצאו לדרך עם לטיקו, אך הדרך  
הייתה ארוכה והן נעשו רעבות. לכן אמרו  
ללטיקו "עלי על העץ הזה, לטיקו היקרה,  
ותישארי שם עד שנגמור לאכול."  
לטיקו עלתה על העץ והארנבות יצאו לשדה  
לאכול.  
כעבור זמן לא רב עבר למיה הערפד תחת  
העץ וקרא "לטיקו, לטיקו, רדי מהעץ ותראי  
איזה נעליים יפות יש לי."

"הו, הנעליים שלי הרבה יותר יפות משלך."  
"אבל רדי משם. אני ממחר ועוד לא הספקתי  
לנקות את ביתי!"  
"אז לך הביתה, תנקה אותו ותחזור כשהכל  
מוכן!"  
הלך למיה הביתה, ניקה אותו, חזר וקרא  
"לטיקו, לטיקו, רדי לראות איזה סינור יפה יש  
לי כאן!"  
"הו, הסינור שלי הרבה יותר יפה."  
"אם לא תרדי מיד, אחטוב את העץ ואוכל  
אותך."  
"עשה כך ונסה לאכול אותי."  
למיה הערפד ניסה לחטוב את העץ הכל כוחו,  
אך לא הצליח. ואז קרא "לטיקו, לטיקו, רדי  
מהר כי אני צריך להאכיל את ילדי!"  
"לך, תאכיל אותם ותחזור כשהיו שבעים."  
הלמיה הלך ואז קראה לטיקו "ארנבות,  
ארנבות קטנות!"  
הארנבות שמעו זאת ואמרו "הנה לטיקו  
קוראת לנו" והן רצו אליה מהר כמה שרק  
יכלו. אזי לטיקו ירדה מהעץ והם המשיכו

בדרכם.  
הלמיה רץ אחריהם כדי להשיג ולתפוס אותם,  
וכשהגיע לשדה בו עבדו אנשים וזרעו שעועית  
שאל "אולי ראיתם מישהו שעבר כאן?"  
והם ענו "אנו שותלים שעועית."  
"לא, לא על זה שאלתי האם מישהו עבר  
כאן קודם."  
והאנשים ענו בקול רם יותר "הם אתה חרש?  
אנחנו שותלים שעועית, שעועית!"  
כשלטיקו הייתה כבר קרוב לבית הכלב  
שהכיר אותה קרא "ואוו, ואוו, הנה מגיעה  
לטיקו!"  
אך אמא של לטיקו אמרה "שתוק, יצור מנבא  
שחורות! האם אתה רוצה שאבכה?"  
ואז גם החתול שישב על גג הבית ראה את  
לטיקו וקרא "מיאוו, מיאוו, הנה באה לטיקו!"  
ואמא קראה שוב "שקט! אל תנבא לי שחורות  
חיה רעה."  
גם התרנגול הרגיש בלטיקו וקרא  
"קו-קו-רי-קו, הנה באה לטיקו."  
ושוב אמרה אמא "תפסיק לקרקר. האם אתה

רוצה שאפרוץ בבכי?"  
ככל שלטיקו ושתי הארנבות היו קרובות יותר  
לבית, כך גם התקרב למיה הערפד. לכן הם  
מיהרו כולם להיכנס לבית ולסגור את  
הדלתות. ומרוב החיפזון נתפסו זנבותיהם של  
הארנבות בדלת ונקרעו.  
אבל אמא של לטיקו אמרה "ארנבות חמודות,  
תודה שהבאתן לי את לטיקו. אני ואצבע  
בכסף את זנבותיכם הקצרים."  
ולטיקו המשיכה לחיות בשמחה אם אמא  
שלה.  
אבל מאז לכל הארנבות זנבות קצרים  
וכסופים.